

PARAULES DE VIDA

«Poble de Déu, poble en marxa, junts fem camí»

La Diòcesi de Lleida es prepara per rebre un nou Pastor, un nou successor dels bisbes que al llarg de la història l'han guiat en el nom del Senyor i la uneixen als apòstols. Així es fa més palesa la realitat pròpia de l'Església, comunitat catòlica i apostòlica que té els seus orígens en Crist i els apòstols, i arriba avui a nosaltres a través dels seus successors, els bisbes que han guiat l'Església que camina a la Terra Ferma.

El nou bisbe trobarà una Diòcesi que participa del canvi cultura i social que viu la nostra societat. La presència d'una intensa immigració; el creixement de la ciutat de Lleida, que sempre ha estat punt de trobada i que avui s'obre també a noves dimensions, gràcies a la presència de la institució universitària i d'altres iniciatives culturals i econòmiques. Sense oblidar els molts pobles que conreen el camp i són guardadors de tradicions que han orientat la seva vida durant molts segles. Tot configura una Diòcesi amb una gran història, en la que estan presents els testimoniatges de tants cristians i cristianes, particularment dels màrtirs. Una història que avui continua a través de la àmplia xarxa de parròquies, d'institucions educatives i d'acció social i caritativa, de moviments laicals, de comunitats religioses, i d'un clergat fidel a la missió confiada.

En aquest sentit són molt il·luminadores aquestes paraules del nou bisbe, Mons. Piris: «Jo he d'anar a Lleida a fer present a Jesús, a anunciar-lo, a ajudar a la gent a creure en Ell i a tenir en la vida els criteris més propers als de Jesús. Aquesta és la meva missió, i aquí entra tot. Tot allò humà ens interessa. Els cristians creiem en el misteri de l'Encarnació. No estem als núvols... l'Església de Lleida a la qual sóc cridat com a Pastor és anterior a mi i continuarà després de mi. Jo passaré, però la comunitat romandrà». Unes afirmacions que mostren la prioritat evangelitzadora del nou bisbe, i la crida a la comunitat que l'acull perquè es concentri en aquest gran esforç.

No obstant això, quan algú de fora pregunta sobre la Diòcesi de Lleida, lo primer que surt és l'anomenat litigi amb Barbastre-Monzó sobre les obres d'art. Qüestió que té el seu origen en la nova configuració territorial de les dues diòcesis. Un tema que ha marcat la vida diocesana, sobre tot el ministeri dels seus bisbes. Però això no és la realitat viva de l'Església. Avui, després de més de dotze anys de camí s'ha arribat a la conclusió que la Diòcesi de Lleida ha d'entregar a les parròquies de Barbastre-Monzó aquells béns artístics que d'elles provenen. Acatar aquesta realitat, seguint l'ordenament legal de l'Església, que és expressió de la comunió eclesial, manifesta la llibertat de l'Església en la realització del seu govern pastoral.

El nou bisbe trobarà una Diòcesi que participa del canvi cultura i social que viu la nostra societat. La presència d'una intensa immigració; el creixement de la ciutat de Lleida, que sempre ha estat punt de trobada i que avui s'obre també a noves dimensions, gràcies a la presència de la institució universitària i d'altres iniciatives culturals i econòmiques. Sense oblidar els molts pobles que conreen el camp i són guardadors de tradicions que han orientat la seva vida durant molts segles. Tot configura una Diòcesi amb una gran història, en la que estan presents els testimoniatges de tants cristians i cristianes, particularment dels màrtirs. Una història que avui continua a través de la àmplia xarxa de parròquies, d'institucions educatives i d'acció social i caritativa, de moviments laicals, de comunitats religioses, i d'un clergat fidel a la missió confiada.

En aquest sentit són molt il·luminadores aquestes paraules del nou bisbe, Mons. Piris: «Jo he d'anar a Lleida a fer present a Jesús, a anunciar-lo, a ajudar a la gent a creure en Ell i a tenir en la vida els criteris més propers als de Jesús. Aquesta és la meva missió, i aquí entra tot. Tot allò humà ens interessa. Els cristians creiem en el misteri de l'Encarnació. No estem als núvols... l'Església de Lleida a la qual sóc cridat com a Pastor és anterior a mi i continuarà després de mi. Jo passaré, però la comunitat romandrà». Unes afirmacions que mostren la prioritat evangelitzadora del nou bisbe, i la crida a la comunitat que l'acull perquè es concentri en aquest gran esforç.

No obstant això, quan algú de fora pregunta sobre la Diòcesi de Lleida, lo primer que surt és l'anomenat litigi amb Barbastre-Monzó sobre les obres d'art. Qüestió que té el seu origen en la nova configuració territorial de les dues diòcesis. Un tema que ha marcat la vida diocesana, sobre tot el ministeri dels seus bisbes. Però això no és la realitat viva de l'Església. Avui, després de més de dotze anys de camí s'ha arribat a la conclusió que la Diòcesi de Lleida ha d'entregar a les parròquies de Barbastre-Monzó aquells béns artístics que d'elles provenen. Acatar aquesta realitat, seguint l'ordenament legal de l'Església, que és expressió de la comunió eclesial, manifesta la llibertat de l'Església en la realització del seu govern pastoral.

† **Javier Salinas i Viñals**

Bisbe administrador apostòlic de Lleida

El bisbat expedeix un centenar de *credencials de pelegrí* per al Camí de Sant Jaume

El bisbat de Lleida ha expedit durant els mesos de juliol i agost prop d'un centenar de credencials de pelegrí per al Camí de Sant Jaume, una xifra prou significativa de la rellevància de Lleida en l'anomenat Camí Europeu que condueix fins a la catedral de Santiago de Compostel·la, on es venera el sepulcre de l'apòstol. El passat 24 de juliol, vigília de la festa de sant Jaume, més de 3.000 persones van participar en la Romeria dels Fanalets que Lleida celebra tots els anys per commemorar el pelegrinatge de l'apòstol a casa nostra, acompanyant la seva imatge pels carrers de Lleida tal i com mostra la imatge.

Manifest de Càritas

davant l'aprovació, per part de la Unió Europea, de la Directiva sobre les expulsions de les persones immigrades amb situació administrativa irregular, les Càritas de Catalunya i amb elles Càritas Diocesana de Lleida, manifesten que:

causat una infracció administrativa.

»No es posen més recursos en contra de la lluita del tràfic il·legal de persones i de les màfies que hi ha al darrera.

»No es fa una política més agosarada pel desenvolupament dels

«No es respecten els drets de les persones, recollits a la Declaració Universal dels Drets Humans de 1948, de lliure circulació, llibertat i d'atenció jurídica. No es respecten els drets de protecció dels infants, recollits en acords internacionals, sobretot d'aquells menors que no estan acompanyats i pateixen més vulnerabilitat.

»Des de l'òptica de la persona en situació irregular se l'incrimina i se'l considera un delinqüent i se'l vol tractar com un pres, quan només ha

països empobrits, d'on provenen les persones que arriben a casa nostra.

»Per tot això, les Càritas de Catalunya, demanen a les administracions que no apliquin aquesta nova Directiva i centrin els seus esforços en treballar per la millora de la cohesió social i la integració de la societat a la nova realitat, i a l'hora, promocionin el treball de desenvolupament dels països d'origen dels nous ciutadans.»

Càritas Lleida

Dilluns 8 de setembre. Inauguració de l'ermita de la Mare de Déu de les Garrigues al Soleràs

Dilluns 8 de setembre, festa de les Marededéus Trobades, a les 11 del matí benedicció i inauguració de la nova ermita de la Mare de Déu de les Garrigues, envoltada d'oliveres i construïda per iniciativa de la família Casañé a la Partida Els Rasos, al terme municipal del Soleràs. L'Eucaristia d'inauguració serà presidida pel vicari general Mn. Joan R. Ezquerria. La talla de la Mare de Déu és obra de l'escultor Josep Roca, de Tàrraga:

*Mare de Déu de les Garrigues
Reina dels fills de Ponent,
beneïu la nostra terra,
protegiu la nostra llengua,
empareu la nostra gent.*

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 33,7-9)

El Senyor em digué: «Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meva. Si jo amenaço el pecador amb la mort, i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la teva vida».

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No endureu els vostres cors».*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No endureu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres». R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,8-10)

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix. Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 18,15-20)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Si el teu germà peca, vés a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat un germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n amb la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un publicà. Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel. Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo sóc enmig d'ells».

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 33,7-9)

Así dice el Señor: «A ti, hijo de Adán, te he puesto de atalaya en la casa de Israel; cuando escuches palabra de mi boca, les darás la alarma de mi parte. Si yo digo al malvado: «¡Malvado, eres reo de muerte!», y tú no hablas, poniendo en guardia al malvado para que cambie de conducta, el malvado morirá por su culpa, pero a ti te pediré cuenta de su sangre; pero si tú pones en guardia al malvado para que cambie de conducta, si no cambia de conducta, él morirá por su culpa, pero tú has salvado la vida.»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 13,8-10)

Hermanos: A nadie le debáis nada, más que amor; porque el que ama a su prójimo tiene cumplido el resto de la ley. De hecho, el «no comerás adulterio, no matarás, no robarás, no envidiarás» y los demás mandamientos que haya, se resumen en esta frase: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo.» Uno que ama a su prójimo no le hace daño; por eso amar es cumplir la ley entera.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 18,15-20)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si tu hermano peca, repréndelo a solas entre los dos. Si te hace caso, has salvado a tu hermano. Si no te hace caso, llama a otro o a otros dos, para que todo el asunto quede confirmado por boca de dos o tres testigos. Si no les hace caso, díselo a la comunidad, y si no hace caso ni siquiera a la comunidad, considéralo como un gentil o un publicano. Os aseguro que todo lo que atéis en la tierra quedará atado en el cielo, y todo lo que desatéis en la tierra quedará desatado en el cielo.

Os aseguro, además, que si dos de vosotros se ponen de acuerdo en la tierra para pedir algo, se lo dará mi Padre del cielo. Porque donde dos o tres están reunidos en mi nombre, allí estoy yo en medio de ellos.»

Rostre de Crist, de Rembrandt (Museu Dahlem, Berlín)

COMENTARI

Escoltar per estimar

Estimar és la plenitud de la Llei. I com hem d'estimar? Les lectures d'avui n'aclareixen algun aspecte. Cal començar escoltant Déu. És Ell qui posa les paraules als nostres llavis. És Ell qui, mostrant-nos la pròpia feblesa, ens manifesta alhora el seu signat salvador. Ho veiem a la primera lectura, el judici ve de part de Déu que el comunica al profeta, en cap cas el judici és humà. I són paraules, les de Déu, les que ha de transmetre el profeta, que cerquen la salvació; els versets que segueixen ho deixen més clar: «El que jo vull és que abandoni el mal camí i que visqui» (Ez 33,11).

A l'evangeli ja no és només el profeta el qui pot advertir el qui pe-

ca per tal d'ajudar-lo a retornar al bon camí, és cada un dels germans de l'assemblea. Fet sempre, però, amb discreció i estimació, recordant que el judici no ens pertoca a nosaltres sinó a Ell. Tots i cadascun, havent escoltat el Senyor, som responsables de la salvació del germà.

Escoltar el Senyor i vetllar pel germà... són una forma difícil d'estimar. Tanmateix, això comporta quelcom també difícil. Deixar-se estimar... serà també deixar-se corregir pel germà. Saber escoltar en les seves paraules la veu d'un Altre, veure Déu, veure Crist, en el pròxim...

«Som el seu poble i el ramat que Ell pastura, si avui sentiu la Seva

veu...» És un verset per ser llegit tot seguit. Escoltar la Seva veu, qüestió cabdal, ho hem vist. Som poble de Déu si escoltem la Seva veu. I és que «allà on n'hi ha dos o tres units en el meu nom...» Allà on ens reunim per escoltar la Seva veu, allí hi és Jesús, el Crist. A Ell li podem demanar que ens ajudi a estimar i deixar-nos estimar. I quan n'hauré fet experiència el podrem lloar, amb el salmista, com a Senyor i roca que ens salva.

Ens disposarem a sentir la Seva veu, el Seu signat salvador per a tots i cadascun de nosaltres, per a totes les persones del nostre món?

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Mi 5,1-4a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16.18-23 □ **dimarts**: 1Co 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19 ■ **dimecres**: 1Co 7,25-31 / SI 44 / Lc 6,20-26 ■ **dijous**: 1Co 8,1b-7.11-13 / SI 138 / Lc 6,27-38 ■ **divendres**: 1Co 9,16-19.22b-27 / SI 83 / Lc 6,39-42 □ **dissabte**: 1Co 10,14-22 / SI 115 / Lc 6,43-49 ■ **diumenge** vinent, l'Exaltació de la Sta. Creu (lit. hores: 4a setm.): Nm 21,4b-9 / SI 77 / Fl 2,6-11 / Jn 3,13-17.

EL ROSTRE DEL DÉU AMOR

La comunitat on es viu el perdó

Ligar i deslligar és la gràcia que el Senyor concedeix als seus per tal de construir com a comunitat el grup de creients (evangeli d'avui). En aquesta comunitat caldrà corregir i pregar; treballar per establir més justícia i més amor en la mateixa comunitat i en el món.

I el model serà Jesús mateix, que abans de la seva passió va voler rentar els peus als seus deixebles. Jesús ho fa a mig sopar probablement per ensenyar-nos el lligam íntim, inseparable, que hi ha entre la seva donació com a servent, l'àpat eucarístic i l'amor fratern. Això significa que la realitat més profunda de l'Església és ser el lloc on es viu el servei que el Senyor i Mestre ens fa, i on es viu el servei que ens hem de prestar els uns als altres. Un servei centrat en l'amor.

Som profundament perdonats i estimats pel Senyor i això ens demana de perdonar i estimar els germans. Al

cor de la vida de l'Església, la celebració de l'Eucaristia ens nodreix amb l'amor de Déu i ens empeny al servei fet d'amor i de perdó.

Dit d'una manera figurada, l'Església ha de ser la comunitat on es viu constantment el rentament de peus; la comunitat on es viu el perdó, l'acolliment mutu, l'acceptació de l'altre, el servei abnegat. Però l'Església ha de ser, també, una comunitat que viu el ministeri del rentament de peus cap enfora; és a dir, que ha d'estar al servei de tota la humanitat. En això el camp és molt ampli i són moltes les maneres de fer-se servidora, des de tenir cura dels malalts d'alt risc de contagi o d'acollir i educar en els barris marginals, fins a l'anunci de la Paraula per testimoniar l'amor de Déu i guarir les ferides del cor de les persones.

Josep M. Soler, abat de Montserrat
(Kyrie! El rostre del Déu amor. PAM, 2006)

«Hazlo tú también»

Para solucionar problemas de otras personas y darles esperanza y alegría de vivir, debemos recordar las horas bajas que pasamos antaño y aplicar las lecciones aprendidas a quienes, hoy, están necesitados de ayuda.

—Si alguien te dijo unas palabras de ánimo, de consuelo... repítelas tú también.

—Si en la oscuridad recibiste la luz de una sonrisa... sonríe tú también.

—Si has recibido comprensión, afecto, ternura... tú haz lo mismo.

—Teresa del Niño Jesús afirmaba: «Una palabra amable, una sonrisa... basta a veces para regocijar un alma triste y herida».

—Si una persona te fió gratis... ofrécelo gratis tú también.

—Si alguien te enjugó unas lágrimas amargas... tú repite el gesto.

—Si en un apuro alguien se puso a tu lado... tú haz lo mismo a quien sufra.

—Si te ayudaron a salir del pozo... tú da la mano a quien se cayó en él.

—Si recuerdas a quien estuvo a tu lado en la enfermedad... tú repite la acción.

—Si te ofrecieron auxilio... tú ponte al lado de quien sufre y pasa necesidad.

—Si sabes lo que es la soledad... estás preparado para dar la mejor ayuda.

—Dice el aforismo: «Quien ha recibido un favor... debe recordarlo siempre», porque «un corazón agradecido... es un corazón bueno».

Como afirma el salmo (49): «La gratitud es el camino por donde alcanzamos el auxilio de Dios».

J. M. Alimbau

SANTORAL

7. ✠ Diumenge XXIII durant l'any. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. Dilluns. El Naixement de la Verge Maria, festa de la tradició oriental (s. v) i de nombroses advocacions: Núria, Meritxell... (marededéus trobades) i d'altres; sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia (303); sant Sergi I, papa (siríac, 687-701); santa Adela (s. xi), rel.

9. Dimarts. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; sant Pere Claver (Verdú 1580-Cartagena d'Índies 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia, mr.

10. Dimecres. Beats Domènec Castell (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, prevs. dominicans i mrs. a Omura;

beat Jacint Orfanell, mr. dominicà a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrat); sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià; beat Francesc Gárate, rel. jesuïta, d'Azpeitia.

11. Dijous. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620-Roma 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. iv); santa Teodora Alexandrina, penitent.

12. Divendres. El Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prevere agustinià, a Sant Joan de les Abadesses.

13. Dissabte. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

JOAN DUNS ESCOT

El teòleg de la Immaculada

El beat Joan Duns Escot (juntament amb sant Bonaventura) cal esguardar-lo com un dels mestres per excel·lència de l'escola franciscana,

atès que reeixí admirablement en l'elaboració d'una nova síntesi del pensament escolàstic medieval d'encuny franciscà, efectuada a la llum de l'amor. És per aquest motiu que el Doctor Subtil situà, tan encertadament, el motiu prioritari de l'Encarnació en l'amor més que no pas en la necessitat de redempció.

S'ha d'assenyalar que, si bé Escot se separà de la teoria de l'exemplarisme bonaventurià, volgué, en canvi, elevar la primacia de l'amor i de la voluntat a la categoria de tesi fonamental del seu pensament, tal com ho assenyala Joaquim Carreras i Artau l'any 1923 en la seva innovadora tesi de doctorat, que versà, precisament, sobre el voluntarisme en Duns Escot.

Duns Escot, des del seu voluntarisme, no només postulà una teologia pràctica sinó que, a més, volgué justificar teològicament la concepció immaculada de Maria, atès que Maria és també la *Mare del Crist complet*. La teologia franciscana d'inspiració escotista ensenya, de manera convincent, com Maria depèn, totalment, de l'obra del Crist redemptor i mitjancer, puix que Crist l'havia de prevenir de tota culpa original per una aplicació anticipada dels seus mèrits. En la visió teològica de l'escotisme, la mediació de Crist a propòsit de la seva mare exigeix, necessàriament, la seva concepció en gràcia, sense el deïbit del pecat original. Aquesta argumentació teològica escotista és a la base de la definició dogmàtica de la Concepció Immaculada de Maria proclamada pel beat Pius IX l'any 1854, després de sis segles de controvèrsia immaculista.

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins de Catalunya

ENTREVISTA

► **HUMBERTO CREUS**

Vocacions tardanes

El Seminari de Santiago de Compostel·la ha comptat en el darrer curs amb 26 seminaristes, i per al que comença ara se n'espera l'entrada de cinc més. La majoria d'aquests seminaristes són menors de 30 anys. Els estudis els cursen al Instituto Teológico Compostelano, que pertany a la Facultat de Teologia de la Universitat Pontifícia de Salamanca, «un centre amb un bon nivell acadèmic i gran llibertat de càtedra», segons apunta el seminarista més veterà, Humberto Creus, de 44 anys. Humberto és llicenciat en dret i ha acabat 3r de batxillerat de teologia. Té un bufet d'advocats i, fins que va entrar al Seminari, treballava a la banca.

Per què es va plantejar un canvi de vida tan radical?

Mai no vaig tenir una vinculació especial amb els temes d'Església; simplement, sóc membre d'una família que denominaria *sociològicament catòlica*. L'exemple més gran de devoció el vaig tenir en la meua àvia de mare. Entre els 16 i els 17 anys tenia la idea clara de ser sacerdot; en aquella situació, però, no vaig considerar que fos el millor moment per entrar al Seminari. Vaig estudiar dret i vaig treballar a la banca i com a advocat fins al novembre de 2007, quan vaig sentir una crida especial, una vocació de servei a la gent que pateix, i vaig fer el pas d'entrar-hi.

Està satisfet amb la decisió presa?

Una decisió com la meua no és habitual, però també cal tenir en compte que en el terreny religiós hi ha molts exemples semblants. Potser jo sóc dels que transiten aquells *camins inescrutables* de Déu. I, també, la decisió pot ser inusual, però la persona que la pren, és a dir jo, és algú normal que, a més, continuarà essent una persona normal, perquè es tracta d'una vocació *per al món* —sacerdocí secular.

Com es pot fer més atractiu el missatge de Jesús als joves?

El missatge de Crist és un *estar* més que no pas un *missatge* (doctrina o raonament). Jesús ens parla contínuament del Regne de Déu, sense explicar-nos en què consisteix, i ens parla del Pare sense dir-nos com és. Em preocupa que, des de l'Església, pugem estar tractant sovint de transmetre una ideologia o un conjunt de doctrines. Per a mi no es tracta d'això. Es tracta que la nostra presència sigui la presència de Déu. Tampoc hem de simplificar la religió per acostar-nos als joves. Les coses autèntiques atrauen sempre: les falsificacions acaben descobrint-se.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

Festa de la Mare de Déu de la Salut a la parròquia de Sant Andreu.—Diumenge 7 de setembre, 12 del migdia a la parròquia de Sant Andreu de Lleida, Eucaristia de festa de

la Mare de Déu de la Salut presidida pel rector Mn. Antoni Porta, amb ofrena a la patrona, a càrrec de l'Associació de Veïns del Centre Històric. La celebració serà solemnitzada per la coral africana «Trinidad» i el cor parroquial de Sant Llorenç, en ella es tindrà un especial rector per Mn. Juan Manuel Bardají.

Commemoració de la festa de santa Teresa Jornet a Cappont.—Diumenge 7 de setembre, 1 de la tarda a la parròquia de Santa Teresa Jornet del barri de Cappont de Lleida, Eucaristia commemorativa de la seva patrona la Mare de Déu de la seva titular presidida pel rector Mn. Lluís Sallán i cantada per la Coral de la Vocalia de les Dones de l'Associació de Veïns.

Festa de la Nativitat de Maria a la Catedral.—Dilluns 8 de setembre, 7 tarda a l'altar de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat a la Catedral de Lleida, Eucaristia de la festa de la Nativitat de la Mare de Déu o «Marededéus Trobades», presidida pel consiliari Mn. Xavier Batiste i aplicada pels confreres difunts durant l'any. Cloenda amb el cant del Virolai i veneració de la patrona en el seu cambril.

Festa de la Nativitat de Maria a Montoliu i Suñé.—El poble de Montoliu de Lleida, celebra el dilluns 8 de setembre, festa de la Nativitat de Maria, la commemoració de la seva patrona la Mare de Déu de Montoli. A les 12 del migdia, solemne Processó en honor de la patrona i tot seguit Missa Major presidida pel rector Mn. Manel Mercadé. El poble de Suñé celebrarà també la festa de la seva patrona La Nativitat de la Mare de Déu i les parròquies de Seròs i Juncosa la festa de la seva titular.

XIX Jornada Mariana de la Família a Torreciudad.—Dissabte 13 de setembre, al santuari de Torreciudad, XIX Jornada Mundial de la Família, presidida pel cardenal i arquebisbe de Toledo Antonio Cañizares. A les 12 del migdia, Oració de les Famílies i ofrenes; 12.30, Santa Missa; 14.30, actuacions familiars i a les 5 de la tarda, Sant Rosari. Des de Lleida sortirà un autocar, per informació i inscripcions telèfons 973 264 712 - 680 428 810.

Eucaristia de comiat de Mons. Xavier Salinas en la Catedral de Lleida.—Diumenge 14 de setembre, 7.30 de la tarda a la Catedral de Lleida, Eucaristia de comiat de l'administrador apostòlic Mons. Xavier Salinas i Viñals, concelebrada pel presbiterat diocesà.

Agenda actualitzada a la pàgina web: www.bisbatlleida.org

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Funeral a la parròquia de la Sagrada Família pel vicari de la Unitat Pastoral de Cappont Mn. Juan Manuel Bardají

La parròquia de la Sagrada Família de Lleida va acollir el passat 22 d'agost el funeral pel seu vicari Mn. Juan Manuel Bardají Martínez, que havia mort la matinada del 21 d'agost a l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova, com a conseqüència de les ferides que havia patit en un fatal accident de tràfic amb la seva motocicleta.

Als nombrosos fidels de les dues parròquies de la Unitat Pastoral (Santa Teresa Jornet i la Sagrada Família) així com l'ermita de Grenyana; s'hi van sumar feligresos de Sant Andreu del barri antic de Lleida, que havia estat el seu primer destí parroquial i on estava adscrit; fidels de les parròquies d'Alcarràs i Soses, dels que n'havia estat rector i membres de diverses entitats com l'Equip de Campaments, el PROSEC o la Llibreria religiosa Ramon Llull, dels quals en fou el seu impulsor. Tampoc faltaren al seu comiat un nombros grup d'alumnes i professors del l'IES Guindavols, del que n'era professor. L'alcalde Àngel Ros se sumà al comiat, acompanyat per diversos regidors de la Paeria.

La Missa d'exèquies fou presidida pel bisbe Xavier Salinas i concelebrada per l'abat de Poblet Joan Alegre, monestir molt estimat per Juan Manuel Bardají. Complint el seu desig, les seves cendres reposen ja en un jardí de la seva família, vora aquest cenobi. Nombrosos sacerdots i religiosos de la diòcesi i també d'altres procedents de diòcesis germanes com la de Barbastro-Monzón, concelebraren les exèquies amb l'administrador apostòlic, l'abat de Poblet, el vicari general Mn. Joan R. Ezquerria i el vicari de Pastoral, Mn. Josep A. Jové.

El fèretre, amb les despulles de Mn. Bardají feu la seva entrada al temple acompanyat per diverses persones que portaven espelmes enceses, en representació de les parròquies de la Unitat Pastoral i de les demés parròquies, moviments i entitats on ell havia exercit el seu ministeri. Davant el presbiteri, l'actual rector d'Alcarràs Mn. Xavier Navarro, va col·locar damunt el taüt el llibre dels Evangelis que ell havia proclamat amb tant entusiasme durant la seva vida, mentre les espelmes formaren un aplec de llum a la seva bora: «...com símbol de la Resurrecció, de la vida nova. Símbol de tot allò que ell portava en el seu cor, l'Evangelí», digué el Sr. Bisbe, que en l'homilia destacà la seva preocupació pels més necessitats i desvalguts, i la seva lluita per promoure la dignitat de les persones i la justícia social: «...Juan Manuel tenia una gran passió per Crist i l'ha servit i estimat amb entusiasme».

Al referir-se a la inesperada mort de Mn. Bardají, el bisbe Salinas digué que havia estat «una sorpresa, que ens ha entristit i més quan ens fan tanta falta els sacerdots a la nostra diòcesi».

Al finalitzar la celebració i com s'acostuma a fer en els enterraments dels preveres, el secretari general del bisbat Mn.

Daniel Turmo llegí la biografia de Mn. Juan Manuel Bardají amb especial esment dels seus destins i serveis pastorals, destacant d'ell la «seva opció preferent pels pobres, com a conseqüència del seu amor a Crist». Tot seguit, diversos representants de les parròquies i entitats amb les que havia treballat, van voler manifestar els seus sentiments. PROSEC destacà d'ell la sensibilitat i entrega als infants i joves. El rector d'Alcarràs i Soses, donà gràcies pel «seu servei apassionat a les nostres comunitats; la parròquia de Sant Andreu ho va fer recordant els vuit anys que havia treballat en aquesta parròquia del barri antic de Lleida com a vicari, també de Sant Llorenç i Sant Martí, destacant el seu «particular caràcter, que el feia parlar de Déu amb força i convicció». El representant de la Unitat Pastoral de Cappont es referí a Mn. Juan Manuel com un «pastor i amic que ens ha deixat per anar a les mans del «Buen Dios», com deia ell i un dels seus familiars digué que «tot en la vida de Juan Manuel ha estat un excés, que la dut a la presència de Déu lleuger d'equipatge».

Finalment fou el rector de la Unitat Pastoral, qui donà les gràcies a tothom per haver manifestat la seva estima envers Mn. Juan Manuel, recordant d'ell algunes expressions com «...hem vingut a treballar per Déu i els homes, ja descansarem en el regne dels cels» o «...és pel carrer per on passa el Crist, amb els germans, aneu a ells...». Expressions que són una invitació permanent i testimoni del seu caràcter sacerdotal i tarannà humà.

Mn. Sallán es féu també ressò del sentiment de condolença que li havien fet arribar els bisbes emèrits Mons. Malla i Mons. Ciuraneta i llegí una carta del Mons. Joan Piris, on el bisbe electe de Lleida manifestava la seva comunió amb els seus nous diocesans en la pèrdua d'aquest sacerdot, alhora que donava gràcies a Déu «per la seva entrega generosa».

El darrer comiat el féu Mn. Sallán recitant una sentida poesia del recordat capellà i poeta lleidatà Mn. Agustí Bernaus,

*Aviat plegues les ales
amic meu!
Quina volada més curta,
quin passar més quiet i lleu...
Aviat plegues les ales
amic meu!.....*

Les despulles de Mn. Juan Manuel van sortir de l'església tal com havien entrat, acompanyades amb la llum de les espelmes, mentre el cor d'Africans de la parròquia de Sant Andreu, féu un emocionat cant a Santa Maria. Ja al carrer, un espontani i emocionant aplaudiment de tots els presents va donar el darrer adéu al vicari de Cappont, amb l'esperança de la Resurrecció.

En la mort de mossèn Juan Manuel Bardají

A primera hora del matí del dijous 21 d'agost, moria a Lleida Mn. Joan Manuel Bardají, víctima d'accident.

Nascut a Lleida l'any 1952, tenia 56 anys i havia estat ordenat sacerdot pel bisbe Francesc Xavier Ciuraneta el 8 de desembre de 2002, festa de la Immaculada Concepció a la Catedral de Lleida.

De durada curta però intensa, el seu ministeri sacerdotal tingué sempre com a primera preocupació, el servei als pobres i desvalguts. Ja d'abans de ser capellà treballava amb els moviments juvenils. La vocació pels joves la manifestà també com a professor a l'institut Guindavols.

El seu esperit emprenedor i dinàmic el portà a crear, entre altres iniciatives socials, l'Equip de Campaments el 1977, per donar un servei proper als infants i joves necessitats; i el PROSEC (Promotora de Serveis de l'Equip de Campaments) el 1987, per donar un servei especialitzat i sortida de treball, a col·lectius d'especial necessitat. Va crear també el servei de llibreria religiosa que és l'actual llibreria i d'objectes religiosos «Ramon Llull» del carrer la Palma de Lleida.

Les parròquies de Sant Llorenç, Sant Martí i Sant Andreu, de Lleida; de l'Assumpció d'Alcarràs i Sant Llo-

renç de Soses i en aquests darrers dos anys la Unitat Pastoral de Cappont de Lleida, conformada per les parròquies de la Sagrada Família, Santa Teresa Jornet i l'ermita de la Mare de Déu de Grenyana; han estat beneficiades del seu particular tarannà apostòlic.

Fou gran amant del monestir cistercenc de Santa Maria de Poblet, on es retirava freqüentment. Devot i enamorat de la Mare de Déu en l'advocació de Maria Auxiliadora, ella l'hagí acollit a les seves mans maternals per presentar-lo a Jesucrist, perquè amb l'Esperit Sant sigui posat a les mans del Pare.

Juan Manuel, frueix del cel amb tots els benaurats.

Mn. Jaume Montaña